

[Inger Stilling Pedersen]

kussion, vi har haft om arbejdsløse, om de kunne få deres børn deri eller ej. Jeg er enig; jeg mener, at når det gælder de tre første år-gange, medens børnene er helt små, må dag-pleje være det foretrukne. Senere kan institutioner være et godt tilbud, som kan medvirke til at styrke børnene – det er jeg helt enig i – men så bør det jo også være sådan, at der ikke bare er tale om en pasningsmulighed. Derfor mener vi også, at der må sikres forældrene større indflydelse på offentlige institutioner, så de selv kan udfylde rammerne i nogle børnehaver. Her kunne man f. eks. tænke sig, at kommunen stillede lokale til rådighed til en børnehave, hvorefter en forældre-kreds selv kunne ansætte det fornødne antal pædagoger. Der kunne også gives tilbud om åbne børnehaver, hvor f. eks. hjemmearbejdende kunne være sammen med deres børn og måske også have lov til at lade dem være der nogle timer, mens de skulle ud at foretage sig nødvendige ting, det måske ellers kunne være svært at få gjort. Jeg tænker også på, at der kunne være handicappede børn, der kunne have glæde af at komme sammen med andre børn.

I det hele taget er det nødvendigt, at vi virkelig ser med nye øjne på dette her. Derfor vil kristeligt folkeparti også arbejde for, at det bliver muligt at oprette familiecentre – vi forestiller os, det skulle være i alle byer – hvor der var mulighed for at foretage sig ting sammen, og hvis funktion blev bestemt af beboerne i det pågældende område. Jeg skal ikke definere det nøjere i denne debat, men bare lige luften tanken.

Der er også en anden ting, jeg gerne vil komme ind på, og det er de enlige forældre. Jeg mener, at vi må arbejde henimod, at de får samme muligheder for at være sammen med deres børn, som vi ønsker at give familier med to forældre. Der er en tendens til at mene, at når man er enlig forsørger, må man nødvendigvis ud at arbejde hele dagen, og så skal ens barn altså være i institution hele dagen. Jeg tror, vi vil vinde meget ved at se med nye øjne på det, for en enlig moder eller fader har jo lige så stort behov for at være sammen med sit barn som andre forældre. Man kan måske sige, at den enlige har et større behov for at komme ud, men dette problem må deltidsarbejde kunne medvirke til at løse.

I begrundelsen for forespørgslen har jeg også været inde på, hvad det betød for børnene, at der var en voksen derhjemme. Vi har også ønsket, at der senere i børneåret skal være en debat om børnene selv og deres udvikling, og dér vil vi kunne komme ind på mange flere ting, end vi kan i dag, men jeg ved det fra de henvendelser, jeg har fået, og de ting, jeg har læst, uden at jeg vil komme med tal her, at det betyder umådelig meget for børnene, at der er en voksen hjemme. Jeg lagde mærke til i starten af børneåret, hvor vi i TV-Avisen så et par børn give udtryk for deres forventninger til børneåret, at det også dér kom frem, at det ville være godt at have en derhjemme. Det betyder meget for børnene at have en at snakke med, når de kommer fra skole, og det betyder meget for forældrene at have mulighed for at påvirke deres børn. Jeg tror også, det har en forebyggende værdi, at forældre og børn får lov til at være sammen og ved noget om, hvad de hver især foretager sig; jeg tænker her på, at børnene får mulighed for at deltage i det daglige arbejde derhjemme, være med til indkøb, planlægning og meget andet, som nogle ønsker skal over i institutionerne, men som jeg nu mener skal ske i hjemmene.

Jeg vil slutte dette med at sige, at jeg tror, det er nødvendigt, at vi arbejder for, at forældre og børn får lov til at være mere sammen. Hvis vi ikke gør det, kan det nemt komme dertil, at det er samfundet, der overtager styringen og påvirkningen af børnene. Kristeligt folkeparti vil igen understrege, at vi mener, det er forældrenes ret og pligt at opdrage og påvirke børnene, og at de derfor må have tid til at være sammen med dem, og jeg tror, samfundet på længere sigt sparer mange penge ved at investere her.

Tastesen (S):

Ved at læse ordlyden af denne forespørgsel rejst af kristeligt folkeparti konstaterer jeg det positive, at man bruger udtrykket »den hjemmearbejdende ægtefælle«. Heri ligger forhåbentlig en erkendelse af, at arbejdet i hjemmet er et anliggende, der lige så vel vedrører den mandlige part som den kvindelige part. Alligevel synes det at være forespørgerens hensigt at forvride det grundlag, der afgør, om en ægtefælle vælger en placering på arbejdsmarkedet eller vælger at være hjem-